

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου.

Ἄριθ. 1.

Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20.

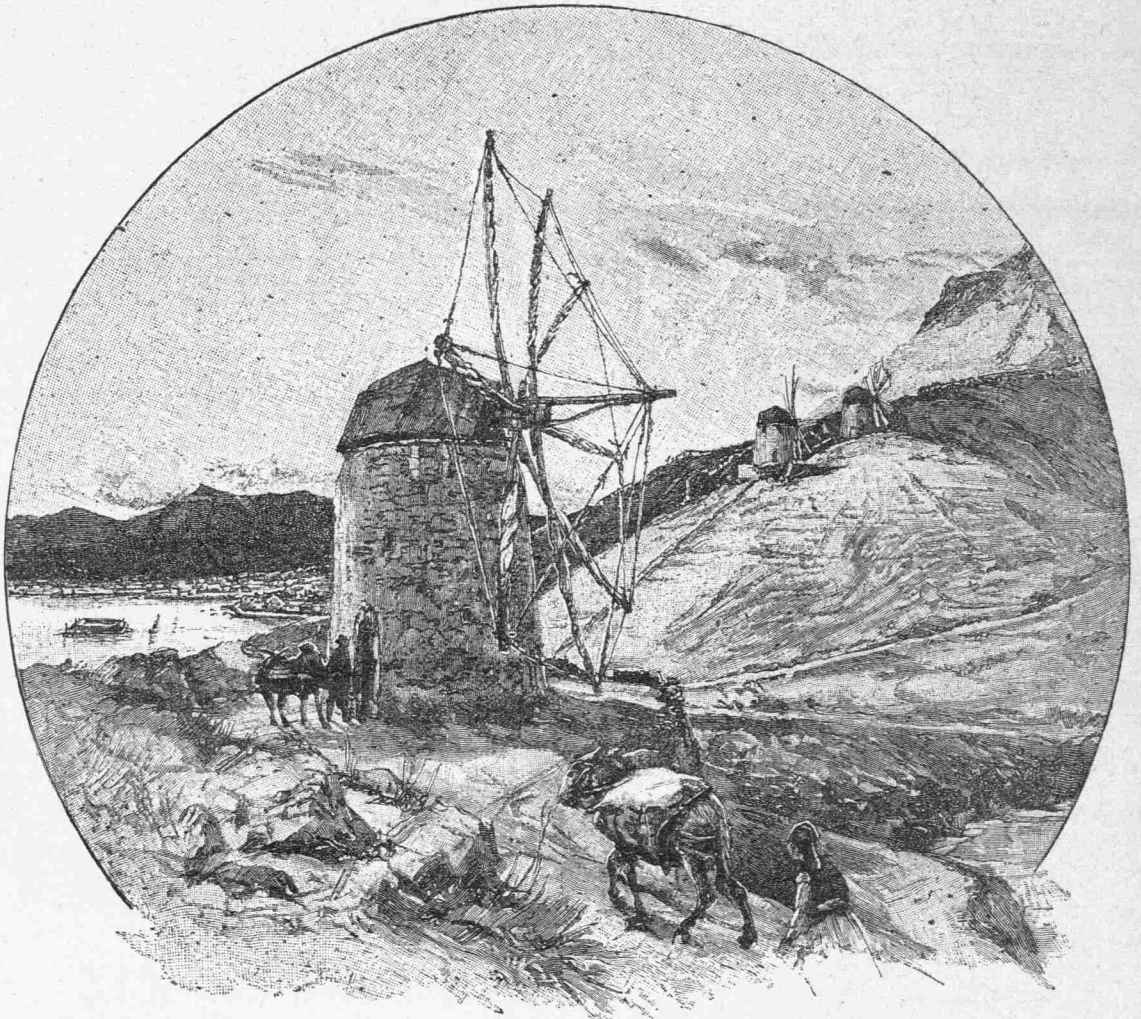
Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεροι συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπέου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

ΣΚΟΠΟΣ τοῦ περιοδικοῦ τούτου, — ἔγραψε τῷ 1876 ὁ ἰδρυτὴς καὶ πρῶτος Διευθυντὴς τῆς Ἑστίας, — εἶνε νὰ διαδίδῃ δι' ὅσους ἀπλοῦ καὶ ὅσω τὸ δυνατόν καταληπτοῦ εἰς πάντας, ἀναγνώσματα ὑγιᾶ διὰ τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα, νὰ καταστήσῃ δὲ δημῶδεις τὰς χρησιμωτέρας εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον γνώσεις, συλλέγουσα αὐτὰς ὡς ἐπιτοπολύ, σταγόνα πρὸς σταγόνα, ἐκ τῶν ἐχρησιωτέρων ξένων συγγραμμάτων».

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο, τὸ τόσῳ περιεκτικὸν ἐν τῇ συντομίᾳ του, ἐφήρμοσεν ἔκτοτε πιστῶς, ἐπιδοκαστικῶς ὅλην ἐκδιδόμενην ἢ εἰκονογραφημένην Ἑστία. Ἐκ τῶν ξένων φιλολογικῶν καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων, αὐτὴ ἐδημοσίευσε τὰ ὑγιέστερα διὰ τὸ πνεῦμα καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν καρδίαν ἀναγνώσματα, τὸ φιλοκαλέστερον καὶ ἐκλεκτικώτερον τῶν δημοσιευμάτων ἀναδειχθεῖσα· ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ τριάκοντα πέντε αὐτῆς τόμοι ἀποτελοῦν ἐγκυκλοπαιδείαν γνώσεων ἀληθῶς χρησιμωτάτων, τὰς ὁποίας εἰδικοὶ εἰς ἕκαστον κλάδον ἐπιστήμονες ἐσταχυολόγησαν μετ' ἐπιμελείας χάριν τῶν ἐλλήνων ἀναγνωστῶν.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο φιλοδοξεῖ νὰ τηρήσῃ καὶ ἡ νέα Διεύθυνσις. Τὸ ἔργον τῆς θὰ καταστήσῃ εὐκολώτερον ἀπ' ἐνὸς μὲν ἢ πρόθυμος καὶ θερμὴ ὑποστήριξις τοῦ κοινοῦ, ἀπ' ἑτέρου δὲ ὁ εὐρύτατος τῶν συντακτῶν τῆς εἰκονογραφημένης Ἑστίας κύκλος, τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν ἀπετέλεσαν καὶ ἀποτελεῦσιν οἱ τὰ πρῶτα φέροντες παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμασι.

Τοιοῦτους ἔγρουσα συνεργάτας ἡ Διεύθυνσις τῆς εἰκονογραφημένης Ἑστίας, λογίζεται εὐτυχὴς ὡς δυναμένη νὰ παρᾶσχῃ εἰς αὐτοὺς ἀπόλυτον ἐλευθερίαν γνώμης καὶ ἐκφράσεως καὶ εἰς αὐτοὺς νάφωσῃ τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων των, τὰ ὁποῖα θὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν

Τοπίον τῆς Ἰθάκης

των. Ἄλλως τε ἡ Διεύθυνσις τῆς εἰκονογραφημένης Ἑστίας δὲν ἐννοεῖ νὰ κολουθήσῃ καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ἀποκλειστικῶς τὸ φιλολογικὸν κόμμα. Ἐχει βεβαίως καὶ αὐτὴ ἀτομικῶς τὴν γνώμην τῆς καὶ τὰς πεποιθήσεις τῆς· ἀλλ' εἰς τὸ φύλλον δὲν θὰ βαρύνουν αὐτὰ οὐδὲ θὰ ἐπιβάλλονται περισσότερο ἀπὸ οἰουδήποτε ἄλλου συνεργάτου.

Λαϊκὸν φύλλον ἢ εἰκονογραφημένη Ἑστία κατὰ τὴν εὐρύτεραν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀπευθυνόμενον δηλαδὴ πρὸς τὴν μεγάλην ἀνεπτυγμένην μερίδα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, θὰ εἶνε καὶ φύλλον κατ' ἐξοχὴν ἐλεύθερον· καὶ ὅπως οὐδένα τῶν δοκίμων καλῶν θὰ αποκλείσῃ ποτὲ ἀπὸ τὰς στήλας τῆς, ἀνεξαρτήτως φιλολογικῶν ἢ φιλοσοφικῶν πεποιθήσεων, οὕτω καὶ οὐδέποτε θὰ

ἐπιδιώξη τὴν δημοσίευσιν ἐκείνων ἀποκλειστικῶς τῶν ἔργων, τὰ ὅποια, ὑπὸ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἔποψιν, θὰ ἠδύνατο νὰ υἱοθετήσῃ ἢ Διευθυνσις, τὸ βῆμα τῆς ἀφίνουσα ἐλευθέρον πρὸς πάντα, ὅστις ἔχει κάτι νὰ εἴρῃ ἢ νὰ διηγήθῃ καὶ γνωρίζει νὰ τὸ κάμῃ μὲ τέχνην καὶ μὲ γνώσιν.

Τώρα, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τέχνην τῶν εἰκόνων, τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὰς ἐν γένει μεταρρυθμίσεις τοῦ φύλλου, δὲν θὰ εἴπωμεν ἐκ τῶν προτέρων τίποτε. Ὁ σκοπὸς μας εἶνε νὰ νεωτερίσωμεν καὶ νὰ προδυσώσωμεν ἄνευ προγραμμάτων καὶ πομπῶν ἐπαγγελιῶν. Ὁ χρόνος δὲ κατόπι θὰ ὀμιλήσῃ εὐλογητότερον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΠΕΙΔΗ

Ἡ *Εἰκονογραφημένη Ἑστία* εἶνε ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα *Ἑστία*,

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

αἱ διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, ὅσαι ἐπιθυμοῦσι νὰ ανταλλάσσουν τὸ φύλλον τῶν μετὰ τοῦ ἡμετέρου, νὰ στέλλουν ἰδιαιτέρως καὶ ἐν φύλλον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνουν τὴν *Εἰκονογραφημένη Ἑστία*, δυνάμει τοῦ φύλλου τὸ ὅποσον πέμπουν σήμερον πρὸς τὴν ἐφημερίδα *Ἑστία*.

ΕΠΙΣΗΣ

Εἰσιτήρια θεατρικῶν παραστάσεων καὶ συναυλιῶν, περὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀδόντες αὐτὰς θὰ ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ λόγος ἐν τῇ *Εἰκονογραφημένη Ἑστία*, ἀντίτυπα βιβλίων πρὸς ἀναγγελίαν καὶ κρίσιν, ὕλη πρὸς δημοσίευσιν, ἀποστολαὶ χρημάτων καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀγορῶν τὸ περιοδικὸν πρέπει νὰ ἐπιγράφονται χωριστὰ πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου, Διευθυντὴν τῆς «*Εἰκονογραφημένης Ἑστίας*».

ΤΟ ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ

28 Δεκεμβρίου

Τί καλὰ ποῦ δὲν θὰ ὀμιλῶμεν περὶ πολιτικῆς! Εἰ δὲ μὴ πόσον θὰ ἐνοχτιζόμεθα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μὲ τοὺς τόσοις οἰωνοὺς καὶ τὰ συμπτώματα, μὲ τοὺς ψιθυρισμοὺς περὶ ὑπουργικῆς κρίσεως, μὲ τὰς ἀναφορὰς πρὸς τὸν Βασιλέα, μὲ τὸ νομοσχέδιον τῶν διαφυλιῶν τελῶν, μὲ τὸν ἀτελείωτον Προϋπολογισμὸν τοῦ 1895 καὶ μὲ τὴν τελευταίαν Χριστουγεννιάτικην συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς, τὴν ὁποίαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐθεώρησαν τόσῳ βέβηλον!... Μολοντοῦτο, ὡς ἄλλοι χρονογράφοι, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παροῖδωμεν τὸ γεγονός. Ἡ συνεδρίασις ἐματαιώθη καὶ ὡς νὰ ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ δείξῃ τὴν ὀργὴν του εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς πειραθέντας νὰ βεβηλώσωσι τὴν ἡμέραν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἱερᾶς ἀναπαύσεως, ὁ οὐρανός, ὁ τόσον γαλανός καὶ ἐροτάσιμος, ἐκαλύφθη ἐξαίφνης ὑπὸ νεφῶν καὶ ἠνοιξε τοὺς καταροάκτας του πρὸς τὸ ἐσπέρας μετ' ἀστραπῶν βροντῶν καὶ ὀρυμαγδοῦ.

Οὕτω τοῦλάχιστον ἐξήγησε τὸ φαινόμενον τῆς αἰθνιδίας ἐκείνης βροχῆς μία ἐφημερίς, πιστῶς διερμηνεύσασα εἰς κάθε

περίστασιν τὸ λαϊκὸν φρόνημα. Ἄλλως τε, ὑπὸ ἔποψιν καιροῦ, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς αὐτῆς παρενθέως, ἐπεράσαμεν Χριστουγεννα θαναμία. Ὁ νότος δὲν ἐπνεε τόσον λάβρος, ὅσον ἀγαποῦν νὰ μᾶς τον παριστάνουν συνήθως οἱ ποιηταὶ! καὶ τὰ νέφη ἄσθενῆ, λευκόχροα, χρυσίζοντα, ὡς νὰ ἐφόρουν ἐροτάσιμον πέπλον, ἐστίζον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν ὅλον ἢ ἐστιδιάζοντο ὡς εἰς ἀποθνήκην, μακρὰν εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ οὐρανοῦ. Ἀτιμοσφαῖρα γλυκεῖα, ἠδυπαθῆς, καὶ εἰς τὰ διαλείμματα τῆς πνοῆς, χλιαρὰ ὡς ἀνοιξέως. Ἡλιος λαμπρὸς τὴν ἡμέραν, κατακοσμῶν διὰ χρυσοῦ καὶ πορφύρας τὰ παράλληλα νέφη τῆς δύσεως, εἰς τὰ ὅποια ἐκρύπτετο φιλοπαίγμων καὶ ἀνεφαίνετο διαδοχικῶς, ἕως οὗ ἐξηφανίζετο μὲ τὸ ἰλαρότερον του μειδιάμα, καὶ τὴν νύκτα ἀστέρως ἕως ἀδάμαντες τηλαυγεῖς, σελήνη καὶ ἑνας Ζεὺς ἐκτάκτως λαμπρός, ἀφ' οὗ τότε εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης του λάμψεως. Καὶ τὸ κυριώτερον — τὸ σπανιώτερον διὰ τὰς Ἀθῆνας μάλιστα. — οὔτε σκόνη, οὔτε λάσπη πολλή. Οὕτω, χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς ὀδύνην, οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι ἠδυνήθησαν νὰ ἐροτάσων, νὰ κάμουν ὀπλάδι ὅλα ἐκεῖνα τὰ στερεότυπα καὶ τετριμμένα πράγματα, τὰ ὅποια δι' αὐτὸ ἴσως εἶνε καὶ τόσον πολυθέλγητρα: δηλαδὴ νὰ φάγουν καλὰ, νὰ πίνουν καλλίτερα, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλήσιαν, νὰ βγοῦν περίπατον διὰ τὰ θαυμάσιον τοὺς ἀμαξοδρομοῦντας μεθυσμένους, νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς φίλους τῶν καὶ τοὺς συγγενεῖς, νὰ περιέλθουν τὴν ἀγορὰν τὴν καταστρόλιστον καὶ τὰ ἐροτάσιμα ἐμπορικὰ μὲ τοὺς γαντοφορεμένους ὑπηρετάς καὶ τὰς καυστικὰς... τιμὰς, τὰς ὀρισμένους καὶ μὴ.

Ὡ, τί ἀκριβεία φέτος, τί ἀκριβεία! Φωτιά καὶ λάβρα στὰ μαγαζιά. Ποῦ θὰ φθάσωμεν!... Τὰς φράσεις αὐτὰς τὰς ἀκούω, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου βροθῶ, τοῦλάχιστον ἕως ἐξήκοντα φορὰς κάθε πρῶτον λεπτόν. Καὶ ὅμως, θέλετε νὰ σας ἐμπιστευθῶ κάτι τί; Αὐτὸ τὸ «ποῦ θὰ φθάσωμεν» δὲν με ἀνδραχθεῖ διόλου. Το ἀκούω ἀφ' οὗτο ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τὸν κόπον — προπάντων τὰς ἡμέρας τῶν ἐροτῶν, — φαίνεται δὲ ὅτι ὁ κόσμος ὅλῳ καὶ ὀπίσω πηγαίνει κάθε χρόνον, ἀφ' οὗ αἱ τιμαὶ τῶν πραγμάτων μεγαλῶνουν τόσον, αὐξάνουσι καὶ τὴν ἐντασιν τῆς φωνῆς τῶν μεμηυρίων ποῦ φωνάζουν «Ποῦ θὰ φθάσωμεν!» Ἄν δὲν ἤξευρα ὅτι αἱ κυρίαί μας πολὺ ὀλίγον ἀγαποῦν τὴν κοινωνικὴν φιλοσοφίαν, θὰ σας ἔλεγα τότε ποῦ θὰ φθάσωμεν καὶ ἂν πρέπη πραγματικῶς νὰ μᾶς ἀνδραχθεῖ ἡ ὑπερτιμῆσις τοῦ συναλλάγματος καὶ τῶν χιονολεῦκων ἐκείνων μικρῶν μ.π. ἂ, τὰ ὅποια μὲ τόσῃν χάριν φοροῦν φέτος αἱ ἀφειδεῖς ἐξοδευτρίαι τοῦ χροῦματος! Ἐνα πρᾶγμα μόνον θὰ σας ὑπενθυμίσω: ὅτι καὶ φέτος, ὅπως καὶ πέρσον αἱ προμηθεῖαι ἐγέναν, θὰ γείνουσιν δὲ καὶ τοῦ χρόνου, ὅταν, χωρὶς ἄλλο, τὰ πράγματα θὰ εἶνε ἀκριβώτερα. Πανοηροῦσθητε λοιπόν, ὠραταὶ χρυσαλλίδες σεῖς, τὰς ὁποίας ἐλκείε τὸσον ἢ λάμψις τῶν προθηκῶν. Ἡ φωτιά καὶ ἡ λάβρα ἄς μὴ σας τρομάξῃ. Ἀφ' οὗ, βλέπετε, καὶ εἰς τὴν φωτιᾶν πίπτουν καὶ τὴν λάβραν ἀψηφοῦν, ὅσοι ἔχουν καθῆκον τὸ νὰ σας προξενοῦν εὐχαριστίσεις!...

Ἐμπρός λοιπόν! Στολισθῆτε μὲ τὰ τόσον ἀκριδωπληρωμένα — ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ βέβαια πολυτιμώτερα, — στολιδιά σας καὶ ἐξέλθετε εἰς περίπατον, εἰς τὸ πεῖσμα ὅλων. Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; Εἰς τὴν Δενδροστοχίαν, χωρὶς ἄλλο. Αὐτὰς τὰς ὠραίας ἡμέρας ὁ περίπατος ἐκεῖ δίνει καὶ πέρνει. Ἡ πλουσιώτερα ἐκθεσις ἐσθῆτων νέων καὶ καλλονῶν... παλαιῶν, τῶν ὁποίων τὸ μόνον κακόν εἶνε ὅτι δὲν ἀκούουν διόλου τὴν μουσικὴν, μὲ τὴν πρόφασιν τῆς ὁποίας συναθροίζονται! Ἄλλ' ἀδιάφορον. Ὅταν παίξῃ ἡ μουσικὴ, ἔχει κανεὶς τόσα πράγματα νὰ κάμῃ!... Ἄλλ' ἰδοῦ: εὐτυχῶς ἡ μουσικὴ ἐτελειώσε καὶ μετ' αὐτῆς ὁ περίπατος. Ἄς ἐπιστρέψωμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Πα-

νεπιστημίου, τῆς ὠραιότερας τῶν ὁδῶν μας. Τί βλέπετε ἐκεῖ μὲ τόσον κατῆφειαν; Ἄ, ναί. Ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ Πανεπιστημίου κυματίζει ἡ μελανὴ σημαία καὶ σας κάμνει ἐντύπωσιν ἢ πένθημος ἐκείνη κηλὶς, ἢ στιζόντα τὸν φαιδρον χριστουγεννιάτικον οὐρανόν. . . Ὁ Φιντικλῆς ἀπέθανεν. Ὁ διδάσκαλος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ὁ γέρον μὲ τὴν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, τὴν πολὺν κόμην καὶ τὸ ἱστορικὸν φαιδρον σάλλι, τὸ ἐρομμένον ἀμελῶς ἐπὶ τῶν ὄμων, δὲν ὑπάρχει πλέον. Πόσοι, μνηθῆντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ κάλλη τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τὸν ἐνθυμοῦνται σήμερον μετὰ ζωγράφου συμπαθείας καὶ πενθοῦν διὰ τὴν στέρησιν τοῦ καλοῦ διδασκάλου!

Ἄλλ' αἱ σεῖς βεβαίως δὲν ἔχετε καμμίαν ὄρεξιν νὰ συμμερισθῆτε ἐν τόσῳ β. α. ὁ φιλολογικὸν πένθος. Ἄς διασκεδάσωμεν λοιπόν! Ἄς ὑπάγωμεν ὀλίγον νὰκούσωμεν τὸν φωνογράφον τοῦ Ἐδισσον καὶ νὰ ἴδωμεν τὸ κινητοσκοπίον του, τὰ ὅποια ὡς ἀξιοπεριεργα τέρατα, δευκνύονται εἰς μικρὸν μαγαζεῖον τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Τί θαυμαστά ἐφευρέσεις καὶ αἱ δύο! Βεβαίως δὲν ἐλυπήθητε οὔτε τὴν ὥραν σας, οὔτε τὴν δραχμὴν σας... Καὶ τότε; Ἄς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Παρνασσόν, ὅπου ἀνοίγει ἡ Ἀγορὰ τῶν Κυριῶν ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐρὸς ὁ σκοπός, ὠραταὶ αἱ πωλίτριαι καὶ αἱ πελάτριαι, ἐλκυστικὰ τὰ πωλούμενα. Ἄλλ' αἱ τιμαὶ δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἐνθαυρντικαί. Ἐνα κάστανον ζαχαρωμένον, ἔξαψα, πέντε φράγκα. Καὶ ἀκούω κάποιον ὁ ὁποῖος ψιθυρίζει ὀπισθεν μου:

— Βέβαια, μὲ αὐτὴν τὴν ὑπερτιμῆσιν τῆς ζάχαρος!

Γρ. Ξ.

ΤΟ ΝΟΣΗΜΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΠΑΡΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΟΝ ΕΝ Τῇ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΥΠΟ

ΑΝΤ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ

Περὶ τὰ τέλη τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος, ὀρισμένως δὲ πρὸ τοῦ 1198, δύο βασιλικὸι οἰκοί, ὁ τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ τῆς Σερβίας συνεδέθησαν διὰ συγγενείας ἐξ ἀγχιετίας, λαβόντος εἰς δεῦτερον γάμον σύζυγον τοῦ Στεφάνου, υἱοῦ τοῦ ζουπάνου τῆς Σερβίας Στεφάνου Α' Νεμάγια, τὴν Εὐδοκίαν, μίαν τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Ἀλεξίου Γ', αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, καὶ τῆς Εὐφροσύνης, τὸ γένος ταύτης Καματεροῦ.

Αἱ λοιπαὶ θυγατέρες τοῦ Ἀλεξίου συνεξέυχθησαν ἢ μὲν Εἰρήνην τὸν Ἀνδρόνικον Κοντοστέφανον, ἢ δὲ Ἄννα, ἡ ὑπερέχουσα τῶν λοιπῶν κατὰ τὸ κάλλος, τὸν Ἰσαάκιον Κομνηνόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὸν Θεόδωρον Α' Ἀσκαριν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων ἱδρυσεν τῷ 1204 τὸ Βασιλεῖον τῆς Νικαίας.

Ὁ εἰρημένος Στέφανος Α' Νεμάγια, μέγας ζουπάνος τῆς Σερβίας, εἶχε τρεῖς υἱούς, τὸν εἰρημένον ὀμώνυμον αὐτῷ Στέφανον, τὸν Ράστοκ καὶ τὸν Βούλκον ἢ Βουλκᾶνον. Τούτων ὁ Ράστοκ, ἀπελθὼν τῷ 1186 εἰς Ἀθῶνα, ἐγένετο μοναχὸς μετονομασθεὶς Σάββας· κατέπεισε δὲ μετὰ τινα χρόνον καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ ζουπάνον νὰ περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ὅπερ οὗτος καὶ ἐπραξε μεταβάς εἰς Ἀθῶνα, ὅπου καρεῖς μοναχὸς μετωνομάσθη Συ-